

BRANDY PURDY

Când George a dat să coboare de pe estradă, Anne a sărit din scaun și a fugit la el. Unul dintre străjeri a încercat să o împiedice, însă a fost de ajuns o singură privire ca să-l țintuiască în loc.

- Vai, George, de ce? l-a întrebat ea cu ochii înlăcrimați. De ce? Ai fi putut să te salvezi!

George i-a aruncat cel mai cuceritor zâmbet al său.

- Știi prea bine de ce; pentru că nu-mi pot închipui viața fără ca tu să faci parte din ea! i-a răspuns el, luând-o în brațe și ținându-o la pieptul său, în vreme ce ea stătea agățată de el și plângea. Când s-au dezlipit din îmbrățișare, încă ținându-se de mână și uitându-se unul în ochii celuilalt cu priviri pline de duioșie și de iubire, el a început să vorbească, rostind grav un verset din Sfânta Scriptură, iar când Anne a reușit să-l recunoască, a început să-l rostească și ea odată cu el.

- Nu mă sili să te părăsesc și să mă îndepărtez de tine, căci unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu.

Lacrimi de mâhnire au început să șiroiască pe chipul lui Anne, iar el i l-a luat în mâini și i-a dat o sărutare apăsată pe frunte.

Străjerii erau deja pe ei, încercând să-i despartă. Anne i-a cuprins lui George fața cu palmele și i-a dat o sărutare pe frunte întocmai cum făcuse și el mai devreme, înainte de a fi scos din sală și dus înapoi în temnița pe care o împărțea cu ceilalți osândiți în Turnul Beauchamp.

Anne s-a smucit din strânsoarea străjerilor și s-a uitat sfidătoare în mulțime.

- Este adevărat că îmi iubesc fratele! a rostit ea cu mândrie. Rușine să-i fie oricui încercă să pângărească această iubire cu inchipuiri murdare și haine!

Toți ochii erau ațintiți asupra ei când a dat să urce pe estradă. Se mișca cu atâta grație, cu fustele ei din catifea neagră care păreau să le șoptească treptelor în urma ei, cu mânecile ei atârănând și cu manșetele lor adânci ce se legănau cu măiestrie. Când a ajuns în vârful estradei, o rază de lumină a izbutit să străbată prin fereastra cu boltă înaltă, învăluind-o pe Anne într-o lumină aurie. Ea știa foarte bine cât de importante erau impresiile, așa că a zăbovit acolo pentru o clipă, într-o poză maiestuoasă, ridicându-și mâna dreaptă ca să apuce pandantivul în formă de B ce i se odihnea la baza gâtului.

Anne Boleyn. Iubirile lui Henric al VIII-lea

Pentru prima oară în scurta ei domnie, urechilor lui Anne le-a fost dat să audă mulțimea strigând din proprie voință:

– Domnul să o aibă în pază pe regină!

Femeia pe care o ocărâseră, o blestemaseră și o suduiseră devenise o martiră a soțiilor nedreptățite, și toate nevestele sau femeile ai căror bărbați sau iubiți călcaseră strâmb vreodată erau acum cu tot sufletul de partea ei. În aceste momente, când era prea târziu ca să mai conteze, londonezii se îndrăgostiseră de Anne Boleyn, însă ea putea să moară, în sfârșit, satisfăcută că ieșise învingătoare măcar în fața judecății maselor.

Așezat pe bancă alături de ceilalți semeni ai săi, Harry Percy a icnit puternic. Toată culoarea i s-a scurs din obraji și și-a dus o mână la inimă, plângându-se celor din jurul său de o durere puternică și cerându-le voie să se retragă.

– Stai jos, omule, va fi totul gata în curând! i-a spus răstit Charles Brandon, duce de Suffolk, apucându-l de roba lui din catifea roșie și trăgându-l înapoi pe scaun.

Culorile în care o înfățișa Cromwell pe Anne erau negrul diavolului și stacojiul târfelor. O descria ca pe o soție adulteră și desfrânată. Era, stăruia el, o femeie care nu-și putea stăvili poftele și pornirile trupești, o femeie care își urma întotdeauna scopurile, ademenindu-i și prostindu-i pe bărbații pe care îi dorea, atingându-i și sărutându-i neobrăzat ca să-i ațâțe, și acoperindu-i apoi cu daruri și cu bani ca să le cumpere tăcerea. Se folosea cu nerușinare de bărbații osândiți, printre care se număra și propriul ei frate, adunându-i în propria herghelie de armăsari, în încercarea zadarnică de a zămisli un prunc băiat și de a-și face soțul să creadă că acesta era moștenitorul său de drept. Cromwell a început apoi să povestească despre o întâmplare aflată, se pare, chiar de la răposata Lady Wingfield, înainte de a muri, despre cum Mark Smeaton obișnuia să stea ascuns într-un dulap din dormitorul reginei, de unde era scos ori de câte ori Anne avea poftă de „ceva dulce”.

– N-a mai trăit niciodată pe fața pământului o târfă mai mare ca Anne Boleyn! se spune că ar fi rostit Lady Winfield înainte să moară.

Și iarăși, la fel ca în procesele de mai înainte, au început să se dea date precise, pe care Anne le-a dezmințit cu tărie, multe dintre

BRANDY PURDY

ele petrecându-se în vremea când era gravidă sau își revenea după vreo naștere sau vreo sarcină pierdută.

A poruncit să fie chemate moașele, doctorii și infirmierele care o îngrijiseră, ca să dea mărturie cum că nu ar fi putut să aibă legături trupești cu alți bărbați în acele perioade.

- Chiar credeți că aș fi putut fi atât de desfrânată încât să mă împerechez cu vreun amant pe așternuturile mânjite de sânge, în vreme ce sufeream chinuri sfâșietoare după nașterea fetei mele? a întrebat ea.

Aflându-se în sală în acel moment, bătrâna domniță Orchard, care fusese doica din copilărie a lui Anne și care luase parte la toate sarcinile ei, s-a ridicat în picioare și a cerut să i se îngăduie a vorbi.

- Sunt o infirmieră cu mulți ani în spate, domnii mei, și vreau să vă încredințez că nu este cu puțință ceea ce s-a spus, nici o femeie nu ar...

Norfolk i-a poruncit să stea jos și să tacă, pentru că, altfel, avea să fie dată afară din sala de judecată. Asemenea mărturii, spunea el, nu își aveau rostul, căci jurații dispuneau deja de suficiente probe ca să poată lua o hotărâre.

Anne s-a întors apoi brusc și și-a deschis larg brațele, ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze mulțimea.

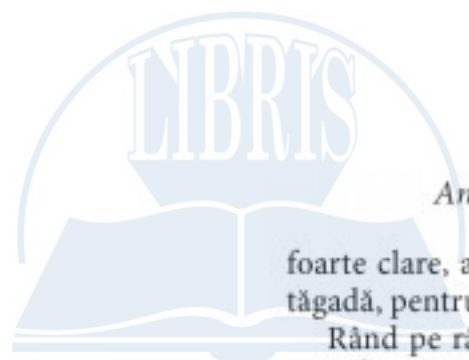
- Le vorbesc acum tuturor femeilor de față care au născut vreodată un copil sau care au ajutat la nașterea vreunuia!

Aproape toate femeile din Sala Turnului au sărit în picioare și au început să-și fluture pumnii în aer sau să strige împotriva minciunilor lui Norfolk și ale lui Cromwell, vorbind toate la un loc și provocând o gălăgie infernală. Știau că Anne spunea adevărul și că dreptatea era oarbă în acea sală de judecată, și, mulțumită lui George Boleyn, acum știau și de ce.

- Stați jos! a strigat Norfolk din toți rărunchii. Dacă mai vorbește cineva fără voia mea, voi scoate pe toată lumea afară din sală! Liniște! Am zis să fie liniște!

Femeile au tăcut nemulțumite și s-au reșezat pe scaune, dar, după privirile pe care i le aruncau lui Norfolk, n-am putut să nu mă gândesc că ar fi fost vai de el dacă s-ar fi nimerit în calea lor singur pe stradă. Vai, cu câtă patimă îl urau!

- Am să-i rog acum pe colegii mei judecători să-și anunțe hotărârea. Iar în ceea ce mă privește, a rostit el, mărturiile sunt

Anne Boleyn. Iubirile lui Henric al VIII-lea

foarte clare, așa că o declar pe deținută vinovată, fără urmă de tăgadă, pentru toate capetele de acuzare.

Rând pe rând, toți cei douăzeci și trei de pairi au fost rugați să-și facă cunoscută hotărârea, repetând toți răspicat verdictul lui Norfolk și declarând-o „Vinovată!” pe Anne.

Când a venit rândul lui Percy să vorbească, acesta s-a ridicat clătănându-se în picioare, cu fața palidă ca de mort și cu gura căs-cându-i-se și închizându-se la loc. Îi tremurau atât de tare fălcile, încât nu era în stare să vorbească.

Suffolk i-a tras, așadar, un cot puternic în coaste, spunându-i:

- Haide, omule, vorbește odată! Știi doar ce ai de făcut, așa că fă-o!

- Nu pot! Nu pot! a spus Percy printre suspine, încovoindu-se și apucându-se de pântec, măcinat fiind pe dinăuntru de boala care avea să-l și omoare în curând.

- Conte de Northumberland, i-a spus Norfolk cu fermitate, vă rog să vă faceți cunoscută hotărârea!

- V-v-vinovată! a îngăimat el cuvântul pe care îl așteptau de la el, căci nu avea curajul să rostească un altul, și s-a prăbușit apoi pe podea.

Norfolk i-a aruncat o privire plină de dispreț, căci n-a putut niciodată să-i înghită pe cei slabi de înger, și apoi a continuat să-i transmită sentința nepoatei sale.

- Pentru învinuirea de lezmajestate și de a fi comis acte de trădare împotriva persoanei Maiestății Sale, legea acestui regat este următoarea: să fii osândită la moarte și să arzi pe rug sau să fii decapitată, după cum va pofti Maiestatea Sa.

Anne a închis ochii pentru o clipă, ca să-i deschidă apoi din nou și să-i ridice la cer, rostind, cu mâinile împreunate, următoarele:

- Vai, Doamne, Creatorule, Tu știi cel mai bine dacă am meritat această moarte!

Toți cei din jurul meu începuseră să plângă, femeile se jeleau și leșinau, iar bărbații clătinau din cap și mormăiau în semn de revoltă împotriva acestei judecăți ridicole.

Dar Anne încă nu terminase ce avea de spus, așa că, trăgând puternic aer în piept pentru a se liniști, s-a întors din nou ca să-și privească judecătorii în ochi și le-a spus:

- Domnilor, cred că știți mult prea bine că pricina pentru care m-ați osândit acum nu are nimic de-a face cu mărturiile prezentate astăzi aici...